

BRUGGE

OPINIE

DOOR OLIVIER NEESE

Een ontslag mag maar de aller-allerlaatste oplossing zijn

Er bestaan twee soorten voetbaltrainers. Zij die ontslagen zijn en zij die nog ontslagen moeten worden. Het is een boutade uit het professionele voetbal. En dat is, zoals we weten, een wereld op zichzelf. Met eigen waarden en normen. Waar niet dezelfde sociale bijdragen geleverd moeten worden zoals in ‘onze’ wereld. Waar er gemarchandeerd wordt met mensen, wat in ‘onze’ wereld gewoon mensenhandel genoemd zou worden. Waar er, om ‘een signaal aan de groep te geven’, nu zelfs het ontslag gegeven wordt aan ... de assistent-trainer! Je kan het niet uitvinden.

Ergerlijk is dat die schijnbare normaliteit van een ontslag ook zijn ingang begint te vinden in ‘onze’ wereld. Een ontslag is niet normaal, het mag maar de aller-allerlaatste oplossing zijn wanneer het (vooral wegens dwingende redenen) echt niet anders meer kan. Daarvoor is een ontslag te ingrijpend. Mensen zijn geen gevoelloze pionnetjes op een speelbord. Kijk gerust

rond je, daar zal je ongetwijfeld mensen zien die nog steeds worstelen met hun afdanking op hun werk of bij hun vereniging. Een litteken voor het leven. Niet zelden eindigend in een levenslange frustratie, eeuwigdurend cynisme of een blijvende deuk in het zelfvertrouwen. Terwijl voor een ontslag minstens evenveel naar de werkgever of de organisatie gekeken mag worden. Het is ook hún falen. Blijkbaar hebben zij bij de aanwerving dan geen goeie screening gedaan. Of hebben ze geen bijsturing en opvolging georganiseerd. Of vonden ze geen oplossingen om de persoon te motiveren om zijn/haar sterktes wel te gelde te maken.

‘Er bestaat geen goeie manier om een ontslag mee te delen’, klinkt het bij Het Blauwe Kruis, dat drie maanden geleden voorzitter Johan Schoutteet na 47 jaar aan de deur zette. Als er geen goeie manieren bestaan, dan zijn er alvast wel zeer slechte manieren om iemand zijn C4 te geven. Zoals enkele dagen na het overlijden van een dierbare, na het voorlezen van een brief in plaats van met een lang gesprek.

En bovenal: een ontslag mag nooit onverwachts komen. Er moeten vooraf voldoende signalen en gesprekken zijn. Zelfs wanneer het wegens economische redenen gaat, mag een afvloeiing geen verrassing zijn. Dan heb je je mensen niet betrokken bij wat er gebeurde in de organisatie. Het banaliseren en normaliseren van een ontslag moet dringend uit onze samenleving. Niet in het minst in de wereld van het voetbal.

“Revolutionaire doorbraak voor gewrichten”

Amerikaanse medische wetenschap heeft een doorbraak gerealiseerd voor de gewrichten. Na jarenlang onderzoek heeft men een middel ontwikkeld dat de opvolger is van glucosamine en chondroitine. De resultaten zijn zeer bijzonder. Het product heet Athrine®.

Kraakbeen is één van de primaire bindweefsels van het lichaam voor flexibiliteit en ondersteuning van de gewrichten. Type II collageen is het belangrijkste structurele eiwit in het kraakbeen; het is verantwoordelijk voor de sterkte en hardheid. Recente studies aan de Harvard Medical School hebben aangetoond dat kleine doses van ongedenatureerd type II collageen sneller actief zijn dan de nu veel gebruikte supplementen.

De werkzame stof van Athrine® is het gepatenteerde UC-II®, wat geheel bestaat uit ongedenatureerd Type II collageen. Het unieke van Athrine® is dat het ingrijpt in het immuunsysteem. Het gaat dus veel verder dan glucosamine en chondroitine, dat de oorzaak niet wegneemt, maar compenseert.

**DAT IS DWEILEN MET DE KRAAN OPEN....!!
MET ATHRINE® DRAAI JE DE KRAAN
WEER DICHT.**

In tegenstelling tot glucosamine en chondroitine wordt Athrine® niet snel afgebroken, waardoor de optimale dagdosering in slechts 1 klein smelttabletje past dat zonder water inge-

nomen kan worden en ongekend snel actief is! Dit wordt gecombineerd met het gepatenteerde Cavacurmin® en vitamine D3, dit is nodig ter versterking van de botten en het behoud van soepele spieren. De gezondheidsraad beveelt senioren dan ook aan om extra vitamine D in te nemen.

Onderzoeken tonen aan dat Athrine® ruim twee maal zo effectief is als een glucosamine en chondroitine preparaat van een bovengemiddelde kwaliteit! Geen grote tabletten meer. Niet meer 3x daags. Een klein smelttabletje of capsule per dag volstaat.

Met Athrine® altijd soepel blijven bewegen!

Athrine® is verkrijgbaar bij:

Hair & Body Beauty
Kapellestraat 2 - Sluis

Hair & Body Beauty
Kaai 14 - Sluis

Beauty Plaza
Grote Markt 14 - Sluis

Online: HBB24.com

ADVERTORIAL

06739181K1

JOHAN SCHOUTTEET VERLOOR IN ÉÉN WEEK

“Mijn kind staat

BRUGGE Een klap bovenop een klap. Eerst verloor Johan Schoutteet zijn beste vriend Luc Aernout aan kanker, twee dagen na de begrafenis werd hij afgezet als voorzitter van Het Blauwe Kruis. Drie maanden later is de ontgoocheling en het onbegrip amper verteerd. “Ik heb dat allemaal opgebouwd, niet zij. Ik was al bezig met de dieren toen het nieuwe bestuur nog geboren moest worden.”

DOOR OLIVIER NEESE

Bijna veertig jaar waren ze twee handen op één buik, Johan Schoutteet en Luc Aernout. Ze leerden elkaar kennen bij het Brugse dierenasiel Het Blauwe Kruis, hun gemeenschappelijke passie. Of zeg gerust zelfs levenswerk. Begin augustus overleed Luc Aernout op 57-jarige leeftijd na een jarenlange strijd tegen een woekerende kanker in de galwegen. “Elke dag denk ik meermaals aan Luc”, vertelt Johan Schoutteet. “Mijn vrouw en ik moeten er nog tranen om laten. We waren beste vrienden. Twintig jaar lang gingen we zelfs samen naar de Moezel op vakantie. Nooit hebben we woorden gehad. Nooit. Velen vonden hem te bazig, maar *au fond* was Luc een goeie gast. We missen hem enorm. *(stilte)* Om zijn echtgenote te sparen, had hij voor zijn overlijden een nieuwe thuis geregeld voor de meeste van zijn dieren. Zijn papegaai zou naar een opvangcentrum gaan. Dat kreeg ik echt niet over mijn hart. Daarom staat hij nu bij ons. Enig minpuntje: hij vloekt als een ketter. *(lacht)* Dat zal hij wel van Luc geleerd hebben ...” *(lacht)*

VOORGELEZEN BRIEF

Het overlijden van zijn beste vriend was niet de enige klap die Johan Schoutteet begin augustus te verwerken kreeg. Twee dagen na de begrafenis werd hij op de bestuursvergadering van Het Blauwe Kruis weggestemd als voorzitter. Met Luc verdween immers ook de beslissende stem in zijn voordeel. “Ze hebben gewacht tot Luc dood was ... Midden de vergadering las de nieuwe voorzitter een brief voor. Het einde klonk: *je bent voorzitter af, ik ben nu de voorzitter*. Koudweg. Na 47 jaar. Nog steeds weet ik niet waarom ik weg moest. Mocht ik nu nog gestolen hebben of zo, zou ik dat begrijpen. Maar niets van dat alles. Mijn mandaat liep nog maar drie jaar en dan zou ik de fakkel sowieso doorgeven. Luc en ik hadden wel een kliekvorming zien ontstaan. Op zijn laatste vergadering, waarin hij een stap terugzette wegens zijn ziekte, vroeg hij om de conciërge in het bestuur op te nemen. Als zijn laatste wens. Dat werd meteen van tafel geveegd. Nu weten we waarom ...”

ANTIDEPRESSIVA

“De dag van die fatale vergadering, nota bene vrijdag de dertiende, was het de vrijdagdag van mijn dochter. In plaats van te vieren, hebben we een hele avond lang met de hele familie zitten wenen. Mijn vrouw en ik nemen al drie maanden antidepressiva. Dat ik drie jaar geleden een beroerte kreeg, hielp niet. De eerste maanden was ik in shock, zei ik niets meer. Pas nu kan ik erover babbelen. Het Blauwe Kruis is mijn leven. Ik geef het eerlijk toe: daarvoor heb ik zelfs mijn kinderen verwaarloosd. Ik ben én denk Het Blauwe Kruis. Een voorbeeld:

mijn wens was om een peter of meter voor het asiel te vinden, maar het was er nog niet van gekomen. Op televisie zie ik soms mensen van wie ik denk: *ja, aan die zouden we het kunnen vragen*. Maar dan denk ik: *waar ben ik mee bezig?* Het is niet meer voor mij.”

TE ZUINIG?

De enige reden die Schoutteet voor zijn ontslag kan bedenken, is dat hij te zuinig was. “Mijn principe was: kregen we duizend euro voor het asiel, dan was dat duizend euro voor de dieren en niet voor de mensen. Een klein voorbeeld: elke dierenarts heeft zowat zijn eigen manier van werken en voorkeur voor antibiotica. Door met meerdere dierenartsen te werken, had ik een kast vol dure antibiotica waarvan je op den duur niet meer wist van wie en voor wat. We betaalden stukken van mensen, waardoor ik opteerde om één dierenarts vast aan te stellen.”

In de communicatie naar de buitenwereld toe noemt het nieuwe bestuur hem nu ‘erevoorzitter’. “Maar ik mag niet meer gaan naar het asiel. Allez, ik mag wel gaan maar dan zal al de rest zwijgen en me negeren, hebben ze me laten weten. Ik krijg geen informatie meer, mijn mailbox werd daags nadien meteen afgesloten ... Mijn grote wens is om te kunnen langsgaan zoals vroeger, maar dat gaat niet meer. *(windt zich op)* Mijn kind staat daar. Nu mag ik er niet meer naartoe. Ik heb dat allemaal opgebouwd, niet zij. Ik was al bezig met de dieren toen het nieuwe bestuur nog geboren moest worden.”

EEN AAP IN HUIS

Het Blauwe Kruis heeft zijn oorsprong in de tuin van Schoutteet in Sint-Michiels. “In Brugge bestond er vijftig jaar geleden niets. Met de lokale ziekenbond zijn we hier heel kleinschalig begonnen. We hadden plaats

TIJD ZIJN BESTE VRIEND EN ZIJN VOORZITTERSCHAP BIJ HET BLAUWE KRUIS

daar en ik kan er niet naartoe”

Johan Schoutteet nam de papegaai van zijn overleden vriend Luc Aernout (foto links) in huis. “Ik kreeg het niet over mijn hart om hem naar een opvangcentrum te zien gaan. Enig minpuntje: hij vloekt als een ketter. (lacht) Dat zal hij wel van Luc geleerd hebben ...” (foto Tom Brinckman)

“Het Blauwe Kruis is mijn leven. Ik geef het eerlijk toe: daarvoor heb ik zelfs mijn kinderen verwaarloosd”

voor negen gedumpte honden, die door de politie naar mij werden gebracht. Het eerste geld haalden we binnen via een stickerverkoop. Paul De Meester, van de gelijknamige boekhandel langs De Dijver, schoot ons 30.000 frank voor om stickers te laten drukken. Via de jeugdbewegingen brachten we die aan de man en het leverde ons 150.000 frank op. Daarmee timmerden we de eerste hokken in elkaar. Voor het hondeneten – hondenvoeding zoals nu bestond nog niet – haalden we gehakt in het slachthuis, die we met zwijnenmeel vermengden tot een papje. Met een caravan deden we de markten, om geld in te zamelen. De eerste hond – een Duitse Schepier die we als puppy in een schoendoos vonden – was me zo dankbaar dat hij en mijn gezin tot ter dood zou verdedigen. Van de lokale trappenmaker kregen we zakken vol zagemeeel toen een binnengebrachte hond plots beviel van 14 pups. Een dame uit Oedelem belde me uit bed omdat er een aap aan haar raam zat. Ik dacht dat ze een grap maakte. Bleek dat haar man, een zeeman, dat had meegebracht als verrassing voor haar, maar daar was ze niet mee opgezet. Met heimwee denk ik terug aan die pioniersjaren.”

Snel volgde de verhuizing naar de Krinkelstraat, waar Het Blauwe Kruis dankzij een legaat van 1,2 miljoen euro van een Jabbeekse dame recent een volledig nieuw asiel kon opbouwen. “Elke buis en kabel weet ik liggen. Duizenden foto’s heb ik van de bouw. Ik hoor dat ze onlangs iemand moesten laten komen om een verstopte buis te laten herstellen. Maar er is een systeem dat al het hondenhaar onder hoge druk wegspoelt. Dat weet ik, maar ze vragen me niet om te helpen ... Dag en nacht was ik bezig met het asiel, altijd in combinatie met mijn job bij het MBZ. Met heel het gezin hebben we ontelbaar veel uren de hokken zitten kuisen. Dat namen ze me

allemaal af. Daarom zijn we ook zo kwaad.” “En nu? Niets. Ik kook wel graag, maar ik ben voor de dieren en niets anders. Heel mijn leven stond in het teken daarvan. Waarom hebben ze me geen mooi afscheid gegund? Waarom behandelen ze me als een stront? Mijn zoon was hoofdoppasser in het asiel. Hij heeft nu ook zijn ontslag ingediend en gaat verder als zelfstandige tuinman. Hij kon niet leven met het onrecht dat ze me hebben aangedaan. Gelukkig hebben we goeie kinderen en kleinkinderen. Elke dag zien we wel iemand. Gelukkig heeft Luc dit allemaal niet meer moeten meemaken. En met Luc was zoiets ook nooit gebeurd.”

“De generaties zaten niet meer op dezelfde lijn”

BRUGGE De jongste weken vonden er in het dierenasiel Het Blauwe Kruis Brugge volop wijzingen plaats. Naast het afzetten van Johan Schoutteet werd ook afscheid genomen van de vaste conciërge en van de dierenarts. De hoofdoppasser, de zoon van Schoutteet, diende zelf zijn ontslag in. “Onze interne keuken blijft natuurlijk intern”, reageert persverantwoordelijke Anne Lagrou, die wel wil ingaan op het ontslag van de voorzitter. “De belangrijkste reden is dat we met het nieuwe team vonden dat het tijd was voor een nieuw beleid, zeker met de grote dossiers die op ons afkomen. De jongere en de oudere generatie zaten niet meer op dezelfde lijn. De kloof tussen de jonge mensen op de werkvloer en het ouder wordende bestuur werd steeds groter. We hadden het gevoel dat we ter plaatse bleven trappelen. Daarvoor hebben we geopteerd om een nieuwe voorzitter te kiezen: Hermien Deprez, die haar kandidatuur naar voor had geschoven. Op de vergadering is dat zo goed als unaniem aanvaard.”

“We wisten dat het voor Johan geen aangename boodschap zou zijn. Vergelijk het gerust met een relatiebreuk. Er is geen enkele goeie manier om dat mee te delen. We hadden ook het gevoel dat Johan het moeilijk had om los te laten en dat hij niet zelf die stap zou zetten. We hebben hem de titel van erevoorzitter aangeboden. Dat komt hem toe, hij heeft tenslotte het asiel opgericht en gemaakt tot wat is.” Het nieuwe bestuur wil andere accenten leggen. “We willen in de toekomst nog meer diervriendelijk werken. Zo zullen we de kandidaat-adoptanten heel goed screenen vooraleer ze een dier mogen adopteren. We mikken ook op een betere samenwerking met onze partners, zoals de Stad Brugge, dierenwelzijn, de andere asielen...” (ON)

containerverhuur
N.V. Corneillie

AFVALCONTAINERS CONTAINERPARK VERVOER

(aarde, zand, stabilisé, ...)

Wij regelen alles voor u!
Borden (parkeerverbod),
vergunning regio
Brugge, ...

**STEEDS DÉ GOEDKOOPSTE
OP DE EINDFACTUUR!**

Altijd stipt & correcte service.
Ook open op zaterdag.

050 312 144

KRAKELEWEG 59
8000 BRUGGE

WWW.CONTAINERVERHUUR-CORNEILLIE.BE

DB64168K8